

Освенъ биенето по ржцетѣ, имаше биене по задницата на престѣпника, чушнатъ на нѣкого. Най-жестоко бѣше „фалагата“: двама здравенаци подваляха ученика, дигаха му боситѣ крака, сбираха ги и подлагаха ходилото имъ на учителската прѣчка, при раздирателнитѣ писъци на ученика.

Но най-голѣмото наказание, по-страшно и отъ чернитѣ дѣски, отъ тъмницата и отъ боя, бѣше друго едно: намазваха лицето на ученика съ мастило и го излагаха на безжалостнитѣ и злоради усмивки на децата.

Подиръ това наказание идваше изпжждането.

За добродетелитѣ пѣкъ имаше награди. Въ противоположностъ на чернитѣ табли, имаше и червени табли, по-малки, и съ червени гайтани, съ надписи: похваленъ, прилежателенъ, благонравенъ, трудолюбивъ, примѣренъ. На щастливцитѣ, които се отличаваха съ тия качества, окачваха на гърдитѣ червенитѣ таблици и съ тѣхъ се занимаваха, за завистъ на другаритѣ имъ.

Добритѣ ученици награждаваха съ „вули“ (четвъртити кжсчета хартия съ училищния печатъ по тѣхъ, на които имаше изобразенъ пѣтель). Имаше напечатани съ червена, жълта, черна багра. Червенитѣ бѣха главни, първостепени награди. Тия „вули“ бѣха скжпоценни нѣща, защото ни служеха за откупъ отъ наказанията. Сгрѣшилиятъ ученикъ можеше да избѣга чернитѣ дѣски, боя по ржцетѣ, тъмницата, даже фалагата, като заплати толкова и толкова вули — учительтъ опредѣляше числото имъ, споредъ вината.

Имаше нѣкои хитреци, които по незаконенъ пжтъ си набавяха тия спасителни хартийки: подо-